

PRAVLJICE IN PESEM

Pripravila sem ti 4 pravljice in še pesem za povrh.
Prijetno branje ti želim!

Veronika Leskovšek

POREDNI FANT

Lidija Zomer

Nekoč je živel fantek po imenu Jaka. Ta fant je bil zelo poreden. Če je imel možnost je vedno kakšno lumparijo naredil, zato mu je mama govorila, da ga bo to nekoč drago stalo.

In res je nekega dne prišlo tudi do tega dogodka.

Jaka je nekega sončnega dne hodil po ulici in se spraševal kaj naj dela, saj mu je bilo zelo dolgčas. Po nekaj minutah hoje je videl sosedovega mačka, ki mu je vedno rad nagajal. Odločil se je da mu spet eno zagode. Šel je okoli hiše, da bi mačku prišel za hrbet. Misli je da ga tako sosedov muc ne bo opazil. Ampak Jaka se je motil. Muc ga je takoj opazil in tudi pomislil, da mu hoče Jaka spet nagajati. Zato se je odločil, da se tokrat ne bo pustil in mu jo bo on zagodel. Naredil se je kot da ga ne vidi, po drugi strani pa se je pripravljaj, da bo enkrat v prednosti in bo Jakata kaznoval za vse kar mu je do sedaj storil.

Ko je Jaka prišel mucku za hrbet, ga je hotel ujeti in vreči v sod z mrzlo vodo, ki je stal zunaj. Ampak v tistem trenutku ko je Jaka hotel zagrabit mucka, se je le-ta obrnil in skočil med Jakatove noge.

Jaka je bil tako presenečen, da sploh ni opazil kaj točno se dogaja in še preden je kaj naredil je sam pristal v vedru mrzle vode.

Vse to pa so opazovali tudi drugi fantje in punce in so se Jakatovi dogodivščini od srca nasmejali. Jaka pa je bil tako užaljen, da je hitro odšel domov. Doma je povedal mami kaj se je zgodilo in pričakoval, da ga bo potolažila in se šla sosedu pritožiti, da ima porednega muca. Ampak mama se je samo nasmejala in mu rekla: » Čisto prav ti je. Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.«

Jaka je bil čisto presenečen. Ugotovil je da ima njegova mama prav. Odločil se je da se bo spremenil, in da ne bo več nagajal nikomur, saj tudi njemu ni všeč, če mu kdo nagaja.

OREL IN VRABEC

Lidija Zomer

V nekem gozdu je živel veliko ptičev, od zelo majhnih do tistih zelo velikih. Nekega dne so se ptiči odločili, da izvolijo svojega kralja. Odločili so se, da bo kralj postal tisti, ki bo zletel najvišje in najdalj časa zdržal v zraku. Vsi ptiči so zleteli proti nebu, med njimi pa sta bila tudi vrabček in orel. Vrabček je vedel, da ne bo mogel tako visoko zleteti, zato je uporabil zvijačo. Skril se je v orlovo perje in poletel skupaj z njim. Vsi ptiči okoli so že omagovali, le še orel je vztrajal, vendar pa je tudi on počasi pešal. Takrat pa je zletel iz njegovega perja vrabček, ki je bil še čisto spočit in tako mu je uspelo, da je poletel najvišje in ostal najvišje v zraku. Vrabček je mislil, da bo zdaj postal kralj, vendar pa se je zmotil, saj so ptiči odkrili njegovo prevaro in ga pregnali stran od njihovega gozda. Vrabček je ves nesrečen zbežal in bilko mu je hudo, vendar pa se je kaj hitro spomnil pregovora:

»Kdor visoko leta, nizko pade«. Ugotovil je, da ni ravnal prav. Odločil se je, da se vrne med ptiče in se jim opraviči. Ko je prišel nazaj so ga ptiči najprej hoteli spet pregnati, vendar mu je uspelo, da se je lepo opravičil in ptiči so ga sprejeli nazaj. Še danes so vsi ptiči prijatelji, za kralja pa imajo prijatelja orla.

JEŽEK IŠČE PRIJATELJA

Lidija Zomer

Nekoč je živel ježek z imenom Pikec. Ta ježek je bil zelo nesrečen, ker ni imel nobenih prijateljev. Zato se je nekega dne odločil, da si poišče pravega prijatelja. Bil je jeseni, ko se je odpravil na lov za prijateljem. Iskal je povsod, v mestu in na vasi, vendar našel ni ničesar. Nato se je odločil, da bo poskusil še v gozdu. V gozdu je takoj srečal še enega ježka in ga ogovoril: »Dober dan ježek, moje ime je Pikec in iščem prijatelja. Kdo si pa ti?« Ampak odgovora ni dobil. Poskusil je še enkrat: »Hojla, a me slišiš, zanima me kdo si?« Pa še vedno ni bilo odgovora.

Zdaj se je ježek Pikec odločil, da stopi bližje. Ko je prišel k neznanemu ježku je videl, da to sploh ni jež temveč čisto navaden kostanj zavit v bodičasto obleko. Bil je zelo razočaran, ker ni našel prijatelja, vendar še ni obupal.

Hodil je po gozdu in šlo mu je na jok, zato se mu je zgodilo, ga je padel oziroma se skotalil po poboju prav do dna. Pristal je pred nogami presenečene mucke Dame. Mucka ga je vprašala: »Kaj pa delaš ježek, a sploh veš kako si me prestrašil?« Jež pa je odgovoril: »Iščem prijatelja. Rad bi nekoga, ki bi se igral z mano, vendar pa sem zaradi tega skoraj doživel hudo nesrečo. Skotalil sem se po pobočju in pristal pred tvojimi nogami. Kaj pa ti delaš tukaj?«

»Tudi jaz iščem nekoga za prijatelja in pa tudi novi dom. Moj gospodar je rekel, da ima že preveč muck in da me ne rabi. Tako torej iščem nekoga, ki bi mi hotel delati družbo.« Ježek pa je ves vesel odvrnil: »Poglej, zdaj sva pa rešila najini težavi. Midva lahko postaneva prijatelja. Imam tudi lepo hiško v gozdu, pa tudi prostora je dovolj, tako da lahko živiš z menoj.« Mucka je od veselja zamijavkala in odgovorila: »Seveda, sploh ne veš kako sem vesela, ker si to predlagal.« Nato sta odšla, da ji ježek Pikec razkaže svoj dom. Mucka je bila navdušena nad prebivališčem, zato je ostala pri ježku. Cele dneve sta se igrala in zvečer sta vedno tako utrujena takoj zaspala. Postala sta največja prijatelja, kar jih je kdaj bilo. zasliši : »Hi, hi, hi.

VOLK, KI JE HOTEL POSTATI VEGETARIANEC

Lidija Zomer

Nekoč je živel volk, ki je rad veliko premišljeval. Ko je tako nekega dne šlo njegovo razmišljanje v skrajne meje se je odločil, da bo postal vegetarijanec. Odločil, se je da se odpravi na pot proti Indijo, kjer živijo samo vegetarijanci. Odpravil se je na pot. Najprej je srečal pujsa. Pujs se ga je ustrašil in hotel zbežati, vendar pa ga je volk zaustavil: » Nič se ne boj, nič več ne bom jedel pujsov. Vegetarijanec hočem postati.« Nato je odšel naprej. Ko je tako hodil je naletel na kozla, ki se ga je tudi močno ustrašil kot prej pujs. Vendar pa je volk tudi njemu rekel: Nič se ne boj, ne bom več jedel kozlov. Postati hočem vegetarijanec.« In odšel je naprej. Na svoji poti pa je naletel še na konja. Tudi ta se ga je tako močno prestrašil, da je hotel zbežati. Ampak volk je tudi njega zadržal in ga ogovoril: Nič se ne boj, nič ti ne bom več storil. Vegetarijanec hočem postati.« In odšel je naprej. Vendar pa je volk medtem, ko je že tako dolgo časa hodil, postajal vedno bolj lačen. Odločil se je, da se raje vrne domov. Ker pa je šel domov po isti poti je spet srečal iste živali kot prej. Najprej je naletel na konja in mu rekel: »Pojedel te bom.« Konj pa mu je odgovoril: » Ne smeš me pojesti saj si vendar vegetarijanec.« Volk pa je odgovoril nazaj: »Vseeno je kaj sem ali sem vegetarijanec ali pa ne, pojedel te bom.« Tedaj pa je rekel konj: » Potlej pa, če me že moraš pojesti, pridi tedaj ko bom bolj debel in rejen.« Nato je volk odšel dalje in srečal kozla: Stari kozel pojedel te bom.« Kozel pa odgovori: »Kako me boš pojedel, če si vendar vegetarijanec.«

Volk pa mu odgovori: Vegetarijanec sem ali tja, pojedel te bom.« Kozel pa je rekel: » No, če me pa res hočeš pojesti pridi takrat, ko bo prišla pomlad.« In volk je odšel dalje. Nato je srečal še pujsa in mu rekel: » Pujs pojedel te bom.« » Ne, ne boš, ti si vendar vegetarijanec.« Volk pa je rekel: »Čisto vseeno je če sem vegetarijanec ali pa nisem, pojedel te bom.« » Potlej pa raje počakaj, da bom bolj rejena.« In volk je odšel dalje. Zdaj se je volk odločil, da ima dovolj izgovorov. Odšel je spet do konja. » Konj jaz te bom pojedel in nič več izgovorov.« » V redu pa me pojej vendar pa prej poglej, kaj mi je kovač napisal na podkev.« Volk je res pogledal, konj pa ga je tako brcnil v glavo, da je odletel volk tri njive stran. Zdaj je odšel volk do kozla. »Kozel pojedel te bom in brez izgovorov.« » Naj ti bo vendar pa najprej stopi na sredo njive, jaz in moj brat pa se bova z obeh strani zaletela vate in tako boš dolgo časa sit.« Rečeno-storjeno. Po tem je volka tako bolel ves trup. Odločil se je, da gre še k pujsu. Tudi pujsu je rekel: » Pujs pojedel te bom in brez izgovorov.« Prav lahko me poješ, vendar me prej primi za uho, da ti nekaj pokažem.« Volk je res prijel pujsa za uho, pujs pa je začel tako cviliti, da je volk oglušel na oba ušesa. Volk je hitro zbežal stran in od takrat je res postal vegetarijanec, saj je ugotovil, da mu zelenjava nikoli ne bo mogla toliko škodovati kot živali. To je zgodba o volku, ki je hotel postati vegetarijanec in se mu je želja res izpolnila, pa čeprav na podlagi bolečih izkušenj.

ZMAJČEK JURČEK

Boris Kononenko

Nekoč pod zemljo v Postojnski jami,
živali so prijazni zmaji.
In ko so se odselili,
V naglici so jajček pozabili.

Minilo je že mnogo let,
zmajček si želi na svet.
V trudu da se izvali,
se v jamsko reko skotali.

Odplavi reka jajček ven na plan,
iz jajčka zmajček kuka v beli dan.
Napne oči kolikor more,
lepot sveta načuditi se ne more.

Potujoč tako pripluje do Ljubljane,
in vzklikne: »To pravi kraj je zame«.
Ob vzkliku še veselo skoči,
da pod njim lupina počí.

Zmajček celo kožo zmoči,
plavati ne zna in solze toči.
Vendar se ne utopi,
v pomoč nekdo mu roko pomoli.

Kot bi rekel en, dve, tri,
zmajček krila si suši.
Na mostu Šušterskem sedi,
ko zasliši : »Hi, hi, hi.«

»Le kdo se mi smeji?«, zavpije
in užaljen se ozre.
»Smejati nesreči tuji se ne sme!«,
to rekoč nekoga uzre.

»Kdo si ti in zakaj se smeješ mi ?«

“Sem grajski slaščičar,
mi Sladki Zmajček je ime.
Sem roko ti podal
in iz vode rešil te”.

Se zmajček mu zahvali,
ihiti in joče na njegovi rami.

Potoži mu, da nikogar nima,
in vpraša: »A bi hotel sina?«

Ga stisne k sebi Sladki Zmajček
in popelje na Ljubljanski Grad.
Sta z ženo malčka posvojila,
srečna, končno sina sta dobila.

Še danes gori na Ljubljanskem Gradu,
živijo srečno vsi trije.
Za konec še povejmo,
da dala zmajčku Jurček sta ime.